

Femtonde söndagen i Treenighetstid

Tacksambeten – De tio spetälskas söndag

2 Kung. 5:1-3, 9-15; Ef. 2:4-10; Luk. 17:11-19; Ps. 84:6-9, 12-13

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

När mörkret lägrar sig.
När hösten rullar in med snålblåst och kyla.
Då söker vi oss inåt.

Och när det humanitära klimatet blir höstligt,
när ondskans mörker drar in med isande kyla,
Bör vi, på samma vis, söka oss inåt.
Inte för att gömma eller stänga inne, men
för självrannsakan och uppbyggnad.

Rädsla skingrar och splittrar.
Rörelsen inåt – hemåt – samlar.
Så när vi samlar ihop oss blir det möjligt att odla de dygder som världen, kanske mer än någonsin,
behöver och törstar efter:
- Tro, hopp och kärlek.

Att därför – mitt i stormen – prata om tacksamhet och Kyrkans sakrament, blir inte bara
självklart men också nödvändigt.

I Evangeliet möter oss idag ännu en tilltufsad människa. Inte nog med att denne var spetälsk utan
också samarier – en folkgrupp man inte gärna beblandade sig med. Därför blir skeendet extra
starkt både i omvändandet och i Jesu tilltal.

Det var tio smittade som blev rena men bara en gick tillbaka till flödets källa för att tacka. En av
de tio förstod där och då essensen i budskapet och vände, i tacksägelse, tillbaka; vände om;
omvände sig. Och Jesus säger, till den omöjliga samariern: Stig upp och gå, din tro har räddat dig.
(Luk. 17:19)

Vi brukar, med rätta, hävda att altaret och det allra heligaste sakramentet är epicentrum i – eller flödets källa för – den Kristna tron; i läran och i Kyrkan. Att det är livets mittpunkt för varje kristen människa. Och det förhåller sig så att eukaristi, ett annat namn för Herrens heliga måltid, betyder just tacksägelse.

Vad är det som sker då vi nalkas altaret för att delta i kommunionen? Vi vänder åter, som de sargade, sjuka och omöjliga personer vi är, till flödets källa för att frambära vår tacksamhet och där ta emot vår Herre Jesus Kristus och – genom Honom; genom hans dyrbara blod – ta del i den frigörande frälsningen.

Jesus gav de tio spetälska ett uppdrag. Han sade "Gå och visa er för prästerna.' Och medan de var på väg dit, blev de rena"¹. De gick för att visa sig sådana de var; de gick utan att dölja och på vägen upptäckte de, genom att vara ärliga inför Gud, varandra och mot sig själva, att de renades.

De gick till prästerna som fann att de genom sin tro och uppriktighet; genom sin vilja att leva Herrens Ord renades från sin smitta.

Denna rörelse känner vi igen också idag och den kan ses i ljuset av dagens Evangelietext. Jesu ord och uppdrag ekar in i vår egen tid: Gå först och bekänn; blotta ditt sanna ansikte. Kom sedan, i tacksamhet, tillbaka till och för att ta emot mig. Detta kallas idag i Kyrkan för botens sakrament, eller bikt, och är en grundläggande del i förberedelserna innan Kristus nalkas i eukaristin.

När det nu blåser iskalla vindar i världen ställer sig många frågan varför det skall vara så svårt att hitta lösningar på flyktingströmmar och de krig och konflikter som orsakar dem.

Svaret är smärtsamt självklart:

- Vi har inte någon gemensam grund att stå på; inga samlande värden att agera utifrån.

Därför är den samlande rörelsen hemåt nödvändig.

Därför är det ett måste att odla kärlek, hopp och tro.

Därför är tacksamhet för allt vi ges essentiell.

Därför blir det meningsfullt att säga:

Sök först Gud; lita till att allt blir till det bästa.

Tacka och priså Honom för allt som följer.

Ty, allt som följer av Honom är liv.

¹ Luk. 17:14